

F. t. l. om offentlig forsorg.

tilbagebetalingens omfang skal anføres nedenstående oversigt vedrørende kommunehjælpen:

Antallet af kommunehjælpsmodtagere 1957-58.

Uden tab af valgret m. m.	81 400
Med tab af valgret m. m.	4 500
Nettotal ¹⁾ ...	83 400

¹⁾ Personer, der har modtaget hjælp af begge arter, er kun medregnet én gang.

Udgifter til kommunehjælp 1957-58.

I.

Uden tab af valgret og valgbarhed.	68 868 000 kr.
Refusion fra understøttede o. lign. .	4 498 000 -

II.

Med tab af valgret og valgbarhed. .	2 624 000 -
Refusion fra understøttede o. lign. .	176 000 -

Efter regeringens opfattelse må det anførte føre til en begrænsning af forsorgslovens regler om tilbagebetalingspligt, således at pligt til at erstatte offentlig hjælp fremtidig kun bør indtræde i særlige tilfælde, nemlig dels i sådanne, hvor vedkommende selv er skyld i sin trang, dels sådanne, hvor det må skønnes, at vedkommende ville opnå en urimelig fordel, hvis der blev ydet ham hjælp uden tilbagebetalingspligt, jfr. § 61. Med hensyn til alimentanter, for hvem bidrag er udlagt forskudsvis af det offentlige, henvises til bemærkningerne nedenfor.

Ud over de foreslåede begrænsninger med hensyn til tilbagebetalingspligten medfører forslaget som foran nævnt på en række områder en betydelig forenkling i forhold til den gældende lov.

Ophævelsen af kommunehjælp og fattighjælp har således muligjort, at en række af den gældende lovs bestemmelser om særhjælp, d. v. s. hjælp, der ikke skal tilbagebetales, har kunnet foreslås ophævet; det drejer sig i første række om de bestemmelser, der alene har haft betydning derved, at de netop i visse trangstilfælde har skabt hjemmel for ydelse af den fornødne hjælp som særhjælp, men som i øvrigt ikke med hensyn til trangsbedømmelsen principielt bygger på regler, der afviger fra dem, der ellers finder anvendelse inden for forsorgslovens almindelige område.

Derimod har det været nødvendigt at foreslå de særhjælpsbestemmelser i den gældende lov opretholdt, der bygger på en særlig lempelig trangsbedømmelse, og som derfor giver adgang til ydelse af en særlig rundelig hjælp. Der tænkes herved bl. a. på bestemmelserne om hjælp til tuberkulose-ramte og polioramte i forsorgslovens § 263, om

hjælp til værnepligtige i lovens § 281 samt om overgangshjælpen til fraskilte og fraseparerede kvinder i § 282.

Den omtalte forenkling som følge af ophævelsen af kommunehjælp og fattighjælp har betydet, at den gældende lovs afsnit IV om særhjælp og afsnit V om kommunehjælp, der omfatter i alt 78 paragraffer, har kunnet behandles i kun 31 paragraffer (lovforslagets kapitler VI-IX).

Forslaget betyder endvidere en væsentlig forenkling og lettelse for administrationen derved, at den gældende lovs bestemmelser om *forsørgelsessted* (hovedhjemsted) er foreslået ophævet. Den kommune, i hvilken en person har forsørgelsessted, har efter den gældende lov i første række til opgave at yde hjælp til danske statsborgere under ophold i udlandet og at modtage danske statsborgere til forsørgelse fra udlandet, alt under forudsætning af, at vedkommende havde forsørgelsessted i den pågældende kommune ved udrejsen af landet. Herudover har forsørgelsesstedet til opgave at modtage en trængende, der med hjemmel i den gældende lovs § 53, stk. 1, undtagelsesvis kan henvises til forsørgelse i denne kommune af den faktiske opholdskommune. Endelig kan det nævnes, at det påhviler forsørgelsesstedskommunen at yde almindelige råd og vejledning i spørgsmål af forsørgelsesmæssig art til personer med hjemsted i kommunen og på begæring at udfærdige hjemstedsbevis til personer, der tager ophold i udlandet, eller som agter at foretage en længere rejse til udlandet.

Da de nævnte opgavers betydning ikke står i et rimeligt forhold til de vanskeligheder og tvivlsspørgsmål, det volder i det enkelte tilfælde at finde frem til forsørgelsesstedet, der ikke uden videre behøver at være samme kommune som den, i hvilken en person efter almindelig opfattelse har fast bopæl, og da der intet ses at være til hinder for, at de opgaver, der efter den gældende lov påhviler forsørgelsesstedet, kan løses enten af den faktiske opholdskommune eller af staten, er det foreslået at ophæve forsørgelsesstedet som selvstændigt kommunebegreb inden for forsorgsloven. Med hensyn til fordelingen af de opgaver, der i dag påhviler forsørgelseskommunen, henvises til bemærkningerne til lovforslagets §§ 19, 23 og 24. Man finder dog anledning til her at fremhæve, at den pligt, der efter den gældende lovs § 24, stk. 1, nr. 3, påhviler forsørgelsesstedskommunen til at yde råd og vejledning i spørgsmål af forsørgelsesmæssig art, er foreslået henlagt til den faktiske opholdskommune efter forslaget § 19, stk. 3. Dette må antages at åbne mulighed for en større praktisk anvendelse af denne bestemmelse i fremtiden, idet en trængende ikke